ZÁKLADNÍ ŠKOLA VÍTĚJEVES

PROJEKT

KDO NIC NEDĚLÁ, NIC NEPOKAZÍ

Čertí škola

DIVADELNÍ HRA PRO LOUTKOVÉ DIVADLO

©

2012

Tento projekt je financován z Evropského sociálního fondu prostřednictvím Operačního programu Vzdělávání pro konkurenceschopnost.

esf evropský sociální fond v ČR

EVROPSKÁ UNIE

MINISTERSTVO ŠKOLSTVÍ, MLÁDEŽE A TĚLOVÝCHOVY

OP Vzdělávání pro konkurenceschopnost

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

Čertí škola:

Moderní loutková pohádka z prostředí školy, určena dětem I. a II.stupně základní školy.

Autor: Jaromír Mikeš

Rok vydání: 2012

Objednatel: Základní škola Vítějeves

Napsáno a nastudováno v rámci projektu „Kdo nic nedělá, nic nepokazí.“

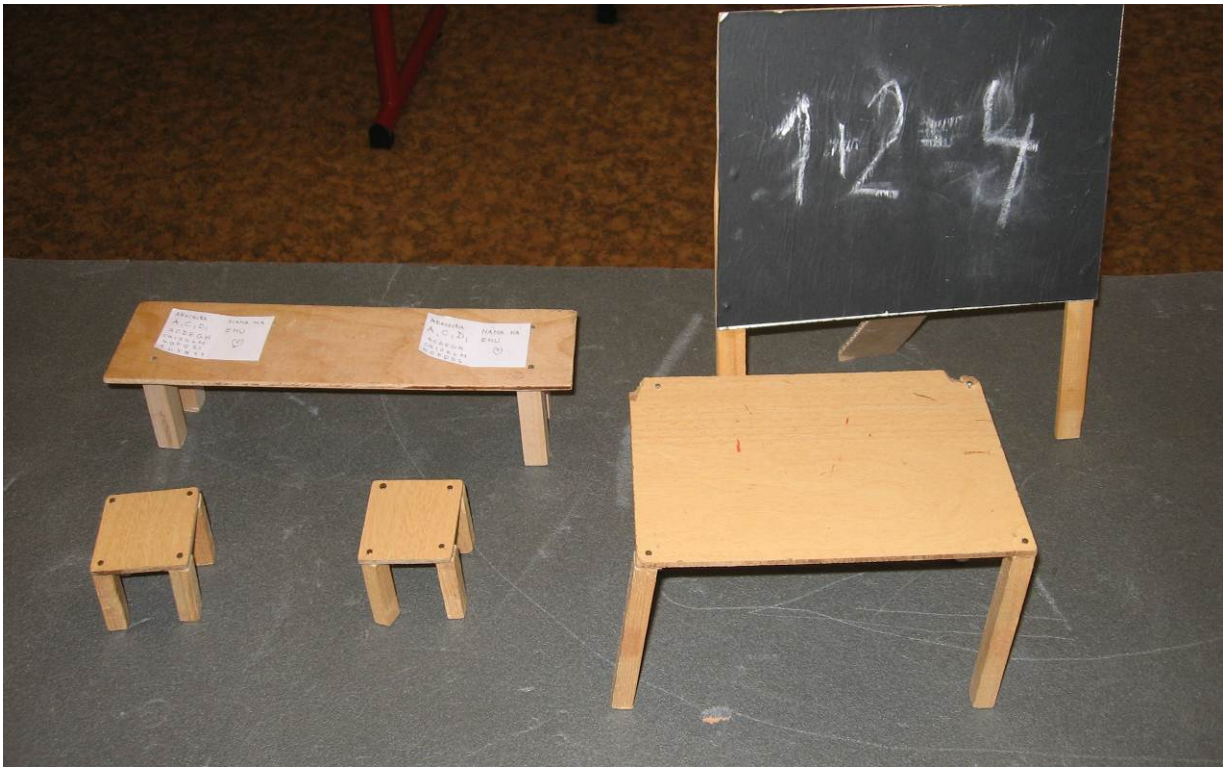

úvodní scéna ve třídě

Obsazení - loutky:

1. vypravěč Kašpárek
2. Fanouš
3. táta
4. učitelka
5. Gábina
6. inspektor
7. čert
8. Feranda
9. Kropáček
10. sousedky Švancarová a Burdová

scénu uvádí jako vypravěč Kašpárek

Fanous

táta

učitelka

Gábina

inspektor

čert

Feranda

Kropáček

Švancarová

Burdová

1. OBRAZ – scéna ve třídě před vyučováním

na scéně: táta, Fanouš, učitelka, Gábina

ve třídě: lavice, tabule, učitelský stolek, kulisa školy

OPONA ZAVŘENA !!!

GONG !!!

(vypravěč):

Nedaleko odtud byla jedna vesnice a v té vesnici měli školu. Nebyla velká, spíš malá. Všichni se tu docela dobře znali, všichni jak se říká do hrnku a talíře si viděli. Dětí jak hejno vrabčáků - byla to zkrátka ta pravá vesnická škola se vším všudy. Jako v každé škole tu byly děti hodné, ale i zlobivé. Obzvlášť jeden výlupek. Fanouš Janků se jmenoval. Možná měl doma všeho dostatek, možná táta příliš pracoval na hospodářství a na kluka měl málo času, prostě Fanouš jim doma pěkně zvlčil. No a když přišel konečně čas nastoupit do školy, všechno to pak začalo vřít, jako v jednom čertovském kotli. Fanouš totiž musel poslouchat, učit se a to se mu ale vůbec nelíbilo. Když přišli poprvé k paní učitelce, táta povídá:

GONG!!!

OTEVÍRÁNÍ OPONY!!!

(Do třídy přichází táta s Fanoušem)

(táta):

Nó, podívejte se, tady máte toho našeho raubíře a něco s ním udělejte! Koukněte, jak kluk vyvádí.

(Fanouš): (vztekle)

Já ale nikam chodit nebudu! Ta učitelka se mi nelíbí. Má křivej nos, velký brejle a školník se mi taky nelíbí. A taky mám děsnej hlad. Tati, já mám hlad, můžu do bufetu?

(táta):

Mlč sakra chvilku, ty kluku jedna. Copak nevíš, že jsi ve škole?

(Fanouš):

Ale já mám hlad a do žádnej školy chodit nebudu!

(táta): (teď už nazlobený)

Ale teď už toho mám akorát dost! Že ti nařežu? Děláš jenom ostudu.

(Fanouš):

Ale já mám fakt tati hlad. Jé, já zapomněl doma mobil.

(táta):

Ten tu Fando vůbec nebudeš potřebovat.

(*Fanda): (panovačně)*

Ale já ho chci! Já si chci objednat hamburgr s donáškou do školy.

(táta): (nazlobeně)

Žádná donáška nebude! Koukej se raději učit kluku líná, ať máš hezké vysvědčení!

(Fanouš):

Vysvědčení, vysvědčení je mi fuk. To mě nezajímá. Hlavně, že jsme zdraví a že nám chutná, viď tati?

(táta):

Já ti dám chutná, brzo nebude!
Tak to vidíte paní učitelko, takhle je to u nás skoro každý den. Něco s ním zkrátka dělejte, však vy něco vymyslíte. No, tak já už teď pomalu běžím a ty Fando nezlob! *(odchází)*

(vypravěč):

Nezlob, nezlob. Ono se to lehce řekne a paní učitelko něco s tím dělejte. No, co vám budu povídat. Fanouš zlobil, jen co začala hodina.

(Crrrr – zvoní na hodinu)

(učitelka): (hezky)

Dobrý den, děti!

(Fanouš): (znuděně)

Jak pro koho, jak pro koho.

(učitelka): (vysvětluje)

Když příjdu děti, všichni si musí stoupnout!

(Fanouš):

Mě bolí nohy…

(učitelka):

Tak, kdopak nám dneska chybí?

(Fanouš):

Já paní učitelko.

(učitelka):

Vždyť jsi tady Fanouši.

(Fanouš): (ironicky)

Jako kdybych tady nebyl, jako kdybych tady nebyl.

(učitelka):

No tak, no tak, nevyrušuj! A vůbec, kdepak jsi byl včera?

(Fanouš):

Já? Nó, to jsem byl na pstruhách.

(učitelka):

Tos byl předevčírem! Ale kde jsi byl včera?

(Fanouš):

To jsem byl za holkama.

(učitelka):

A za kterýma prosím tě?

(Fanouš):

Tady za Gábinou. My se totiž hrozně milujeme, víte?

(Gábina): (naštvaně)

To není pravda, ty lháři!

(učitelka): (rozkazuje)

Tak už toho nechte, to si vyřídíme později. Fanouši, na lavici se neleží, to není postel!

(Fanouš): (unuděně)

Když mně se chce strašně spát, uááá…

(učitelka): (vysvětluje)

Tak, otevřete si pěkně slabikář a budeme si číst něco o kuřátkách.

(Fanouš):

Já žádnej nemám. Vyčachroval jsem ho za diskmena.

(učitelka): (rozlobeně)

Tak si sedni ke Gábině, abys viděl na písmenka…

(Gábina): (rozzuřeně)

Já s ním sedět nebudu. O přestávce mě pořád otravuje a navíc smrdí.

(Fanouš):

Já? Kecáš, a vůbec, táta říkal, že každej správnej chlap smrdí.

(Gábina):

No jo, ale tobě smrdí z pusy…

(učitelka): (udiveně)

No Fanouši, přece nám nechceš říct, že si nečistíš zuby? Kdypak jsi měl naposled v ruce kartáček?

(Fanouš): (posměšně)

Kartáček? Co to je?

(učitelka): (udiveně)

No to snad nemyslíš vážně? Hned příští hodinu si probereme hygienu. A kromě toho mi tu nevykřikuj! Když chceš něco říct, zvedni ruku a přihlas se!

(Fanouš):

Když mě bolí ruka…

(učitelka):

A smím vědět odčehopak?

(Fanouš):

Včera jsem sekal dřevo…

(učitelka): (hezky)

No vidíš, hezký příklad jak děti pomáhají svým rodičům. Viď Fanoušku?

(Fanouš):

Já nikomu nepomáhal, já sekal dřevo za trest.

(učitelka):

A copak jsi prosím tě provedl?

(Fanouš):

Nó, to bylo, že jsem právě nebyl v té škole…

(CRRR - zvoní na přestávku)

(učitelka): (vyčítavě)

No vidíte, tak jsme zase nic neprobrali.

(učitelka odchází)

(přestávka ve třídě, Fanouš diskutuje s Gábinou)

(Fanouš): (vyčítavě)

Teda Gábino, seš teda pěknej bonzák a žalobníček, víš to?

(Gábina): (udiveně)

Já? Řekla jsem jenom pravdu. *(rázně)* **A vedle tebe už vůbec sedět nechci. A kromě toho cítím tvoje ponožky, fuj!**

(Fanouš): (škemrá)

Nedala bys mně opsat domácí úkol o křečkovi?

(Gábina): (rázně)

Tos teda uhodl, ani náhodou!

(Fanouš):

Tak mi dej aspoň kousek svačiny. Já si doma zapomněl bifteček na stole.

(Gábina): (ironicky)

Jó bifteček? A grilovaný kuřátko bys nechtěl? Tůdle!

(Crrr - zvoní na hodinu, přichází opět učitelka, na scénu se připraví inspektor R. Uriáš…)

(učitelka): (hezky)

Tak děti, v této hodině si budeme vyprávět něco o pranostice. Pranostika je…

(Fanouš): (unuděně)

To bude určitě nějaká ženská, to znám.

(učitelka):

Fanouši, jestli chceš něco říct, tak zvedni ruku!

(Fanouš):

Mě bolí ruka…

(učitelka): (rázně)

Že půjdeš klečet do kouta?

(Fanouš): (odevzdaně)

No já myslím, že půjdu radši sám a dobrovolně. Nakonec, jsem na to zvyklej, že jo?

(učitelka): (už klidně)

Tak děti, pranostika – to jsou tradiční lidové zvyky. Jsou to zvyky, které naši předkové převzali od svých pradědů a prababiček. Zvyky uchovávali a uctívali v podobě svátků, slavností a písniček…

(Fanouš): (zpívá)

V Brně U Modrý nudle, tancujou tak dvě šmudle. Hólário hopsasá, tancujou tam dvě šmudle. A já jsem tam taky byl, jédnu jsem si namluvil…

(učitelka): (nazlobeně)

Fanouši, hodina zpěvu ještě nebyla a dneska nebude! Jak si to tak vlastně představuješ pořád vyrušovat?

(Fanouš): (udiveně)

No vždyť jste říkala, že tu ta pra pra agnostiku uctívali jako písničky? Tak já už vlastně tady pranostikuju. „V Brně u Modrý nudle…“ *(dál zpívá)* **Paní učitelko, mě už bolí kolena, můžu už vstát?**

(učitelka):

Jen tam ještě pěkně zůstaň, ty narušiteli vyučování.

(Fanouš):

A nemohl by za mě někdo složit třeba kauci?

(učitelka): (udiveně)

Cože? Jakou kauci?

(Fanouš):

Nó, jako něco dát, abych už nemusel klečet. Jak je to v těch thrilerech v televizi. Jako že bych už nemusel bručet v krimu…

(učitelka):

Cože? Jak bručet? V jakým krimu?

(Fanouš):

Gábina se už nabízí na kauci…

(Gábina): (naštvaná)

To není pravda. Já nic nenabízím. Naopak, já bych ještě připlatila, abys tam zůstal a já nemusela sedět vedle tebe. A navíc, já jsem z chudé rodiny. My nic nemáme.

(Fanouš): (naštvaně)

Škrobe!!!

(učitelka): (rázně)

Tak a bude tady ticho! Gábina nebude mluvit, Fanouš přestane pranostikovat, zpívat, vyrušovat a bude dávat pozor!

(Fanouš):

Paní učitelko, kdy budeme mít výtvarnou výchovu?

(učitelka): (hezky)

No konečně trochu zájem o vyučování. Proč?

(Fanouš):

No že bychom malovali protestní transparenty. Já bych chtěl zorganizovat protestní akci na zrušení školy! Gábino, jdeš do toho se mnou?

(Gábina): (zuří)

S tebou? Nikdy! Ani to není povolená akce, že jo paní učitelko?

(učitelka): (zuří)

Ale teď už toho mám vážně dost. Podívejte se děti, všechno má své meze. Fanouši, dones mi žákovskou knížku, já napíšu rodičům.

(Fanouš): (udiveně)

Jakou knížku? To vůbec neznám. Jo, to je taková ta tenká knížečka co na ní spí náš Bobík? To napište raději přes internet. Můj mail je: Fanda@ dareba tečka cz a tátův je: taťka @ dareba tečka cz

(učitelka): (naštvaně)

Já vím. A mámin je mamka@ dareba taky tečka cz. To by už stačilo…

(vypravěč):

Zkrátka Fanouš tak zlobil a vyrušoval, že si paní učitelka už nevěděla rady. Když se zdála situace přímo neúnosná, najednou se ozvalo:

Klep klep klep!

(učitelka):

Dále!

(inspektor): (k žákům, v řeči zadrhává)

Ehm ehm ehm, dobrý den, děti! Jsem tu v 1. třídě? Jsem školní inspektor René Uriáš a přišel jsem na kontrolu výuky. Ehm ehm, už delší dobu sledujeme vaši školu a zejména o první třídu máme eminentní zájem. Specielně pro některé z vašich žáků, paní učitelko, máme ehm ehm, ba přímo kulantní nabídku zvláštní- specielní výuky. Je to takové ehm ehm, řekněme študium pro mimořádně nadané žáky. Jak říká naše vedení učiliště, pro: výkuky@ zlobidla tečka cz. Co vy na to študenti?

(Fanouš): (nadšeně)

Já se hlásím, pane inspektore. Já bych měl zájem o tu kulantní nabídku specielního studia tečka cz.

(inspektor): (podlézavě)

Myslím, že právě vy byste pane Fanouši, byl ba přímo, ehm ehm, ten nejvhodnější typ. Můžeme nabídnout kvalitní internátní ubytování, moderní počítačovou techniku nové generace. O vás bychom měli mimořádný interes, pane Fando…

(Fanouš): (nadšeně)

No jistě, žádný řeči! Co proto můžu udělat?

(inspektor):

Nó, stačí když mi tady podepíšete takovou malou smlouvičku na 1 rok, ehm ehm. Souhlas rodičů není nutný, to zvládnete sám.
Chytrej jste na to dost.

(Fanouš): (chlubí se)

No konečně to někdo umí ocenit, že jo? Akorát si toho tady nikdo nevšimnul…

(inspektor):

Tak, děkuji za podpisek a teď už stačí, když se ehm ehm, u mě pěkně postavíte… Abraka dabra, študium liceum, karborundum – Rum!

GONG!!!

konec 1.scény- zatažení opony

Následuje výměna kulis, loutek, hraje hudba ….

2. OBRAZ – scéna na návsi

na scéně: paní Burdová, Švancarová

Opona zatažena, obě osoby sedí nad oponou na rámu divadla a diskutují.

Mezitím příprava scény v pekle viz. níže…

(Vypravěč):

Tak, a co se vlastně stalo? Nikdo nevěděl. Zůstalo jen trochu smradu, zmizel školní inspektor René Uriáš, zmizel Fanouš Janků. Paní učitelka zůstala jako opařená, Gábina zírala pusu dokořán a kde je to slavné učiliště pro mimořádně nadané žáky, to už ale vůbec nikdo nevěděl. A copak se šuškalo po vesnici?
Poslechněte si to:

(Sousedky na „drbu“ na návsi)

(Burdová):

Dobrý den paní Švancarová!

(Švancarová):

Zdravíčko, paní Burdová. Slyšela jste už, co se stalo tuhle ve škole?

(Burdová):

Neslyšela, povídejte…

(Švancarová):

Představte si, prý teroristi…

(Burdová): (užasle)

Cože? Teroristi?

(Švancarová):

Jo. Teroristi!

(Burdová):

Kriste Ježíši ! Já slyšela, že šikana ředitelky.

(Švancarová):

Ale né, malýho Fandu Jankovic prý unesli. Za výkupné. Prý požadují 2 miliony.

(Burdová): (udiveně)

Kristepane, to jsou dneska poměry, to je dneska doba. To za nás nebylo. To je samej internet, CD- čko, DVD, teroristi, SMS-ky a mobily, bože kam se ten svět jenom řítí?

(vypravěč):
No a jaká byla vlastně pravda? Tak si to poslechněte dál…
Jak ten školní inspektor dořekl Karborundum – Rum, probral se Fanouš někde, kde to kouřem a sírou smrdělo, železem řinčelo a v kotlích a komínech kvílelo. Rozhlížel se kolem dokola a najednou čert!

GONG !!!

3. OBRAZ – scéna v pekle

na scéně: Fanouš, čert, Feranda

v pekle: čertí škola, kulisa pekla, rozházený školní nábytek…

OTEVÍRÁNÍ OPONY!!!

(čert): (nadšeně)

Vítám tě tady Fanouši!!

(Fanouš): (zklamaně)

Tak tady jsem zrovna být nechtěl. Slíbili mně specielní liceum nové generace, ale toto?

(čert): (ironicky)

Bez obav, seš tu dobře! Listoval jsem si zrovinka v knize hříchů a máš toho požehnaně, dacane! Jen tak namátkou: hubatej, odmlouvá, vyrušuje ve vyučování, chodí za školu, nedělá domácí úkoly, falšuje podpisy v žákovské knížce, ničí nástěnky na chodbách školy, krade Gábině svačiny…

(Fanouš): (naštvaně)

To není pravda!

(čert): (křičí)

A navíc lže! Probírali jsme to s Luciferem a za všechny tvoje hříchy a nepravosti tě odsuzujeme: *(direktivně)*
Každý den budeš vstávat už v 5 hodin ráno a zatápět pod všemi kotli!

(Fanouš): (udiveně)

Tak brzo?

(čert): (direktivně)

Ano, tak brzo!

(Fanouš): (naštvaně)

To je šikana!

(čert): (nazlobeně)

Já ti dám šikana, to ještě není všechno. Šikana teprve příjde. Odpoledne budeš pomáhat čertovské babičce Ferandě v kuchyni. Budeš umývat nádobí, drhnout podlahu a pak večer bude samostudium etikety.

(Fanouš): (vztekle)

Cože? A jíst se bude kdy?

(čert): (s klidem)

Až večer! A to podle zásluh. Tady v rohu má mimo jiné Feranda karabáč. Devítiocasá kočka mu říkáme. Můžu tě ubezpečit, že dobře přiléhá na tělo. A teď hybaj roztopit kotle. Já ti dám šikana!

(Fanouš): (zklamaně)

Tak já fakt nevím… Hm, to teda bude pěkná polízanice.

(Feranda): (přiřítí se a na Fandu s nadšením)

Áááá, vítám tě panáčku u nás. Tak žádný dlouhý uvítací řeči, bez diskuze ať to lítá! Kotle jsou začouděný, dřeva málo… Makáme… Makáme! Čerti budou mít hlad, až se vrátí. Zle by se ti vedlo, panáčku!

(vypravěč):

A tak musel Fanouš pracovat v pekle od rána do večera a pak do noci ještě samostudium. Někdy si i potichoučku pobrečel, to v koutku, aby ho nikdo neviděl.

(Fanouš nahlas pofňukává …)

(Feranda): (udiveně)

Co tady brečíš, darebo? Doma a ve škole si řádil jak utrženej z řetězu a najednou tady pofňukáváš. *(rozkazuje)* **Tam si vem trošku guláše s čertovským kořením, najez se a hybaj na kutě! Ráno se brzy vstává.**

(vypravěč):

Tak takové to bylo studium. Práce a zase jenom práce. Čerti samozřejmě moc nepracovali. Ti se jen koukali, pošklebovali a kde mohli, tak popichovali. Jednou si takhle po roce Fanouš postesknul, utrousil i slzičku, když si vzpomněl na domov a školu.

(opět hlasitě pofňukává)

(Fanouš):

Copak asi dělá Gábina? *(vzdychá)* **Jestlipak si na mě vůbec vzpomene? Ach jo.**

(Feranda): (smířlivě)

Nebul tady! Myslím, že za ten rok jsi šel trošku do sebe. Práce jsi udělal taky pěkný kopec. Možná, že bych se u vrchního čerta mohla trošku přimluvit, aby tě pustili třeba na zkoušku domů?

(Fanouš): (nadšeně-prosebně)

To byste pro mě udělala?

(Feranda): (direktivně)

No, když ještě trošku naděláš dřeva na zítra, vyčistíš 3 kotle, tak o tom budu možná přemýšlet.

(Fanouš): (prosebně)

To byste byla fakt moc hodná Ferando.

(Feranda):

No, uvidíme…

(vypravěč):

Ráno se přihnal čert a hnedle povídá:
(přiletí čert)

(čert): (sděluje)

Tak jsme měli čertovskou pedagogickou radu a byl tu návrh pustit tě na zkoušku domů. Nebo spíš do školy. Zejména Feranda se tuze přimlouvala. Já v podstatě nejsem proti, ale dobře si pamatuj! Jakmile jenom skutkem zhřešíš, jakmile tě jenom slůvkem paní učitelka pokárá, příjdu si pro tebe a vrátíš se zpět! A na pěkně dlouho! To si pamatuj!

Abraka dabra, študium liceum, karborundum – Rum!

GONG!!!

konec 3. scény- zatažení opony

Následuje výměna kulis, hraje hudba ….

4. OBRAZ – scéna v lese

na scéně: Fanouš, pan Kropáček

v lese: kulisa lesa, bublá potůček, zpěv ptáků…

GONG!!!

(vypravěč):

Karborumdum – Rum! Jen to čert dořekl, zahřmělo se, peklo zmizelo a Fanouš byl najednou v lese, ani nevěděl, jakpak se sem vlastně dostal.

OTEVÍRÁNÍ OPONY!!!

(Fanouš): (udiveně)

Kdepak jsem se tady vzal? Takový krásný čistý voňavý les…
To je jiná. Žádný smrádek z kotlů, žádná špína, ušmudlaní čerti, úplná paráda. Jé, dobrý den pantáto, kde se tady berete pane Kropáček?

(Kropáček): (překvapeně)

Dobrý den chlapče, kterejpak ty seš, že tě neznám?

(Fanouš): (překvapeně vysvětluje)

No přece Fanouš Janků! Mě neznáte, pane? Vždyť jste u nás ve škole dělal školníka…

(Kropáček): (udiveně)

To není možný, Fanouše já přece znám. Ale to ty být nemůžeš, to byl daleko široko vyhlášenej dacan. Ten by mě ani nepozdravil, možná tak šišku v lese by po mně hodil. Ale pozdravit? To ani náhodou. Vyloučená věc.

(Fanouš): (naštvaně)

Opravdu jsem to já…

(Kropáček): (udiveně)

Ale kdepak, toho bych přece poznal. Už z daleka bych slyšel jeho diskmana, jak tady vyhrává a háže petardy po lese. Kromě toho prej byl unešenej. Prý teroristi. Říká se, že nějakej Bin Ládin ho unesl a chce prý za něho rovný dva miliony Euro.
Ale nikdo je nechce dát, prý za takovýho dacana ani náhodou. Jen doma jsou z toho nešťastný. Právě dnes tomu bude rok…

(Fanouš): (v rozpacích)

Jé, tak to musím pospíchat domů. A myslím, že to vezmu rovnou do školy, tam to vlastně všechno začalo. Tak zatím nashle pantáto…

(Kropáček): (mluví udiveně pro sebe)

Prý nashle pantáto. No to jsem blázen, ta podoba by tady byla, ale to chování? Né, to nemůže být Fanouš, to byl úplně někdo jiný…
(volá) **Haló chlapče, cesta do vesnice vede podle potoka…**!

(Fanouš): (nadšeně)

Já vím. Říkal jsem, že jsem tady doma…

GONG!!!

konec 4. scény- zatažení opony

Následuje výměna kulis, hraje hudba…

5. OBRAZ – scéna ve škole – ve vyučování

na scéně: učitelka, Gábina, Fanouš

ve třídě: kulisa třídy, lavice, tabule, učitelský stolek …

GONG!!!

OTEVÍRÁNÍ OPONY!!!

(Ve třídě….)

(učitelka): (hezky)

Dobrý den, milé děti… Dnešní hodinu si něco pěkného povíme o krtkovi. Takového krtka jen tak děti neuvidíte. Ten nám na dveře nezaklepe. Je velmi plachý a žije hluboko v zemi…

(někdo klepe na dveře- KLEP KLEP KLEP !!!)

(Gábina): (překvapeně)

Jé krtek, krtek jde…

(Fanouš): (s nadšením)

Dobrý den paní učitelko!

(učitelka): (udiveně)

Dobrý den!
To se ale podívejme, to nám nikdo nehlásil, že máme nového žáka?
A jakpak se jmenuješ chlapče?

(Fanouš): (naštvaně)

Fanouš, ale já tu nejsem nový, já už tady byl…

(učitelka): (nedůvěřivě)

Nevím, nevím… Tak si prozatím sedni vedle Gábiny….

(Gábina): (mluví pro sebe)

Ten „řízek“ je mi nějaký povědomý. *(zvolá)* **Jé, já ti budu říkat krtek. Chceš?**

(Fanouš): (poučuje)

V hodině se Gábino nemluví, pokud se předem nepřihlásíme. Pakliže nás paní učitelka vyvolá, pak teprve odpovídáme. A narovnej se na židli! Budeš mít křivé záda!

(Gábina): (udiveně)

Nejseš ty nějakej vadnej? Odkud jsi přišel? Tys musel přečíst celou etiketu chování od Ladislava Špačka, ne?

(Fanouš): (suverénně)

Tu jsem četl. A dvakrát. Ale rušíš v hodině. Čas běží a paní učitelka má pro nás jistě připravenou kvalitní přednášku z přírodovědy, není-liž pravda? Můžu si dělat poznámky?

(Gábina): (překvapeně)

Ježíš, on je fakt nějakej nemocnej nebo co?

(učitelka): (mluví udiveně)

Ty poslyš Fanouši, pověz nám, kterou školu jsi vlastně před tím navštěvoval? To musela být škola velmi speciální?

(Fanouš): (opět suverénně)

Ano, to opravdu byla. Velmi speciální. Určitě si během školního roku najdeme čas. Rád bych vám totiž o některých druzích výchovy a moderní výuky rád osobně povyprávěl.
Mám už připravený nový projekt ministerstva školství. Rád se s vámi o některé novinky a informace podělím… Nejlépe odpoledne. Mimo vyučování… bych to tak viděl…

(vypravěč):

No co vám budu povídat… To vůbec nebyl ten Fanouš, co tu před rokem seděl. Děti ve třídě zíraly v němém úžasu s pusou otevřenou na toho nového Fandu, který s tím dřívějším neměl pranic společného. Snad jen podobu.
Do školy chodil dříve než ostatní, věci v pořádku, domácí úkoly na jedničku, no žák - jedna báseň.
Určitě mezi vámi najdete nějakého takového zlobivce a nepořádníka Fanouše, který by takovou lekci čertovské specielní školy alespoň na čas potřeboval. Jen se pořádně rozhlédněte kolem sebe, třeba o někom víte…

GONG!!!

KONEC POHÁDKY- ZATAŽENÍ OPONY!!!

Hraje hudba – podmalování vypravěče.

Závěr:

(vypravěč):

Tak. To už bylo opravdu vše. Doufáme, že se vám naše dnešní povídání o škole líbilo. Třeba jste v příběhu našli sami sebe.

No a kdo vám dneska hrál?

Následuje představení loutek a herců.

scéna v pekle

scéna v lese

KONEC